

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Jiříkové a soudkyní JUDr. Jaroslavy Štítkovcové a Mgr. Ing. Martiny Lacinové v právní věci žalobce [redacted], nar. [redacted], trvale bytem [redacted], zastoupeného Mgr. Vladimírem Kratochvílem, advokátem v Českých Budějovicích, Heydukova 505/3, proti žalovanému **Zemědělskému družstvu Podkleťan Křemže**, se sídlem Chlum 178, Křemže, IČO 00109959, zastoupenému JUDr. Milanem Šišolákem, advokátem v Českých Budějovicích, Biskupská 1, **o zaplacení 56 427 Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 10.10.2016, čj. 9 C 249/2015-180,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně **se p o t v r z u j e .**

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení částku 7 360 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Milana Šišoláka, advokáta v Českých Budějovicích.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně napadeným rozsudkem zamítl žalobu, na základě které se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení částky 56 427 Kč s příslušenstvím z důvodu nerovného

zacházení se žalobcem projevujícího se v odlišném způsobu nastavení úkolové mzdy na různých pracovištích žalovaného, v nastavení způsobu stanovení výše úkolové mzdy žalobce jako ošetřovatele skotu v teletníku Třísov oproti ostatním zaměstnancům žalovaného pracujícím na obdobných pozicích v ošetřovně mladého skotu Chlum, kterým jako zaměstnancům pracujícím na obdobných pracovních pozicích je mzdovým předpisem přiznána vyšší odměna než žalobci, ve výši 148 - 177 Kč za 100 kg přírůstku, v OMD Chlum, a ta pro rok 2012 nebyla nijak snížena, přičemž podle ustanovení oddílu III. článek 1 odst. 2 kolektivní smlouvy vyššího stupně uzavřené pro rok 2012 mezi Zemědělským svazem České republiky, jehož je žalovaný členem, Českomoravským svazem zemědělských podnikatelů a Odborovým svazem pracovníků zemědělství a výživy „zaměstnancům, kteří vykonávají stejnou práci nebo práci stejné hodnoty, náleží stejná mzda“. Žalobce žalobu zdůvodnil tím, že pracoval u žalovaného na základě pracovní smlouvy ze dne 22.2.2008 jako ošetřovatel skotu v teletníku Třísov, pracovní poměr byl sjednán na dobu neurčitou. Podle bodu 11 pracovní smlouvy mu náleží mzda podle vnitřního předpisu, který pro rok 2012 stanovil úkolovou mzdu ve výši 100 Kč na 100 kg přírůstku, počínaje 1.2.2012 byla tato úkolová mzda snížena na polovinu, do 31.1.2012 činila 200 Kč na 100 kg přírůstku. Důvody snížení mu buďto nebyly sdělovány nebo byly hledány důvody zástupné či nepravdivé. Žalobce tvrdil, že je v rozporu se zákonem i kolektivní smlouvou nedůvodně diskriminován, není s ním zacházeno stejným způsobem jako s ostatními zaměstnanci žalovaného na obdobných pozicích. Požaduje proto v návaznosti na pravidelné měření přírůstků (vážení), jímž byly zjištěny půlroční přírůstky skotu jím ošetřovaného ve druhém pololetí roku 2012, vyplacení rozdílu mezi doposud vyplacenou mzdou a mzdou, která odpovídá zjištěnému přírůstku a „přiměřeně upravenému mzdovému předpisu“ za druhé pololetí roku 2012 částku 56 427 Kč s příslušenstvím. Soud prvního stupně po provedeném dokazování zjistil, že žalobce pracoval u žalovaného na základě pracovní smlouvy od 25.2.2008 do 31.8.2015 jako ošetřovatel mladého skotu ve věku od 3 do 12 měsíců v teletníku Třísov. Mzda byla všem zaměstnancům žalovaného stanovována vnitřním mzdovým předpisem, který byl s účinností od 1.2.2012 změněn tak, že zaměstnanci pracující v teletníku Třísov, tedy žalobce a střídající zaměstnanci, měli při pracovní době 4 hodiny denně právo na mzdu ve výši 100 Kč na 100 kg přírůstku ošetřovaného skotu, když do konce ledna 2012 měli podle vnitřního mzdového předpisu právo na mzdu ve výši 150 Kč na 100 kg přírůstku a na prémii ve výši až 50 Kč na 100 kg přírůstku. Zaměstnanci pracující v OMD Chlum, kteří ošetřovali býky a jalovice přivezené z teletníku v Třísově po dosažení jednoho roku věku měli podle obou mzdových předpisů odměnu při ošetřování jalovic ve výši 1,25 Kč za 1 krmný den a prémii 0,23 Kč za jeden krmný den, dále odměnu za ošetřování býků ve výši 134 Kč na 100 kg přírůstku a prémii ve výši 43 Kč na 100 kg přírůstku při pracovní době 4 hodiny denně. Vyšel ze zjištění, že zaměstnanci střídající žalobce dostávali stejnou mzdu jako žalobce, na růst hmotnosti ošetřovaného dobytka působí celá řada faktorů, míru jednotlivých faktorů nelze stanovit a většinu z nich nemůže ošetřovatel ovlivnit. Vyšel ze zjištění učiněných z listinného důkazu, znaleckého posudku Ing. Miroslava Maršálka, CSc., zjistil, že při ošetřování telat v teletníku převažuje ruční práce v rozsahu 71,3 % celkového času, celkový pracovní čas činil 341 minut, celkový rozsah práce vykonávané ve výkrmně býků Chlum byl zjištěn v rozsahu 379 minut, přičemž mechanizovaná práce činí 52,2 % pracovního času. Ve výkrmně býků je nutné věnovat větší

pozornost bezpečnosti práce při zacházení se zvířaty. Intenzita růstu zvířat je ovlivňována celou řadou faktorů, které působí ve vzájemných souvislostech, rozhodujícími faktory jsou výživa z hlediska kvalitativního i kvantitativního, zdravotní stav zvířat, jejich věk, plemenná příslušnost, pohlaví, způsob ustájení, mikroklimatické podmínky prostředí, ale i velikost a stálost skupin v ustájení, vyrovnanost skupin z hlediska hmotnosti, kvalita péče ošetřovatele a jeho vztah ke zvířatům. Oba pracovníci vykonávají v zásadě stejné činnosti, jen podíl jejich ruční a mechanizované práce v obou provozech je odlišný. Práce v teletníku je fyzicky náročnější. Z hlediska manipulace se zvířaty a bezpečnosti práce jsou v obou chovech naprosto odlišné požadavky. V teletníku přichází ošetřovatel do kontaktu s mladými zvířaty, je nutné věnovat pozornost především jejich zdravotnímu stavu, ale není jimi prakticky ohrožován. Ve výkrmně býků hrozí při nepozornosti nebezpečí vážného zranění zvířat či ošetřovatele. Manipulaci s dospělými býky je potřeba považovat za nebezpečnou práci, kdy hrozí úraz i při malém opomenutí. Ačkoliv na obou pracovištích je výsledkem pracovního procesu množství ošetřovaných zvířat a jejich hmotnostní přírůstek, není možné považovat oba provozy z hlediska pracovní náročnosti za srovnatelné. Provozy jsou navzájem odlišné z hlediska pracovní náročnosti i požadavku na bezpečnost práce. Nelze stanovit společnou rovnici zahrnující množství vynaložené práce a dosaženého přírůstku, kterou by bylo možné použít pro výpočet mzdy v obou provozech. Pro posouzení rovného zacházení se žalobcem je tak rozhodující to, zda zaměstnanci, kteří žalobce po dobu jeho nepřítomnosti v zaměstnání střídali, pobírali stejnou mzdu, což bylo v řízení zjištěno. Soud neshledal důvod odchytil se od již pravomocně skončené věci, která se s touto věcí shoduje v podstatných znacích, týká se týchž účastníků a téhož skutkového a právního základu ve věci, jiné je pouze období, za které žalobce požaduje doplacení mzdy (řízení vedené u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 7 C 268/2012). Při absenci jiných skutkových zjištění učinil závěr, že žalovaný jakožto zaměstnavatel nepostupoval v rozporu s ust. § 16 odst. 1 zákoníku práce stanovující povinnost zacházet se všemi zaměstnanci, zejména v otázce odměňování, rovným způsobem. Z tohoto důvodu žalobu zamítl a žalobci ve smyslu ust. § 142 odst. 1 o.s.ř uložil povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení před soudem prvního stupně částku 25 201 Kč.

Proti tomuto rozsudku se žalobce odvolal s tím, že mezi účastníky nebylo sporu stran matematického výpočtu mzdy ani v otázce žalobcem skutečně dosažených hmotnostních přírůstků, jedinou spornou skutečností byla otázka srovnatelnosti (přesněji „stejnosti“ či stejné hodnoty) pracovních pozic ošetřovatele skotu na pracovišti teletník Trísov a ošetřovatele skotu na pracovišti OMD Chlum. Soud postavil těžiště své argumentace v otázce srovnatelnosti pracovních pozic na obsahu znaleckého posudku doc. Ing. Maršálka, který označuje za rozhodující pro zamítnutí žaloby. Za stěžejní nalézací soud považuje vyjádření znalce, dle kterého jsou oba porovnávané provozy navzájem odlišné z hlediska pracovní činnosti i z hlediska požadavků na bezpečnost práce. Žalobce je přesvědčen, že znalec se tímto způsobem vyjádřil k otázce srovnatelnosti posuzovaných pozic na hraně nebo spíše za hranou své kompetence, neboť hodnocení této otázky je otázkou právní, nikoliv znaleckou, odbornou. V případě, že záměrem soudu bylo rozhodnutí opřít o názor znalce Maršálka, pak mělo být přihlédnuto především k jeho vyjádření, že pracovní činnosti jsou v zásadě stejné u všech druhů hospodářských zvířat. Všude se stěle, kydá apod., tj. ošetřovatelská práce.

V písemném vyhotovení posudku znalec Maršálek uvádí, že práce u telat je v zemědělských podnicích obvykle svěřována odpovědným pracovníkům, kteří se o telata pečlivě starají, většinu faktorů majících vliv na růstovou schopnost nemůže ošetřovatel ovlivnit, pracovníci v obou stájích vykonávají v zásadě stejné činnosti, jen v Třísově je zajišťován větší podíl práce manuální. Žalobce má za to, že obě srovnávané pracovní pozice mají stejné charakterové znaky obsažené v ust. § 110 odst. 2 až 5 zákoníku práce. Žalobce je toho názoru, že v případě porovnávání pracovních pozic se jedná o práce stejné (práce stejné hodnoty), o čemž svědčí existence tzv. střídačů, tedy zaměstnanců, kteří bez jakékoliv další kvalifikace, proškolení, jiných nároků na rozvržení pracovní doby, pracovní způsobilosti, množství či kvalitu práce, apod., jsou ze strany žalovaného běžně najímáni za tím účelem, aby nahrazovali výpadky ošetřovatelů skotu na jednom či druhém pracovišti (tedy v teletníku Třísov i v OMD Chlum). Pokud je napadený rozsudek postaven na argumentu, dle kterého se v případě posuzovaných pracovních pozic nejedná o pozice srovnatelné, pak nalézací soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá i na nesprávném právním posouzení věci. Podle žalobce je rozsudek soudu prvního stupně i nepřezkoumatelný, neboť nehodnotí téměř žádná z kritérií stejnosti pracovní pozice ve smyslu ust. § 110 o.s.ř. Pokud by odvolací soud i přes shora uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že názor nalézacího soudu v otázce rozdílnosti porovnávání pracovních pozic byl správný, pak zcela jistě měl dojít k závěru, že se jedná o práce alespoň stejně hodnotné, byť nikoliv zcela stejné. Žalobce dále poukazuje na to, že soud opomněl provést zhodnocení nákresu teletníku a pracoviště OMD Chlum, nesprávně hodnotil výpověď svědka [REDACTED] a nesprávně zhodnotil otázku nárokovosti prémie, neboť tato složka mzdy byla u žalovaného vyplácena automaticky. Žalobce navrhoval, aby rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení, k doplnění dokazování a novému rozhodnutí.

Žalovaný nepovažoval odvolání žalobce za důvodné, soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku poměrně podrobně rozvádí, jaké jednotlivé důkazy v předmětném soudním řízení provedl a s jakým závěrem, v závěru odůvodnění blíže rozvádí svá skutková zjištění a právní hodnocení věci. Za jeden ze zásadních důkazů, ze kterých při svém rozhodnutí vycházel, považuje znalecký posudek soudního znalce doc. Ing. Maršálka, CSc., což je pochopitelné s ohledem na jeho důkazní hodnotu, který ve svém závěru mimo jiné dovodil, že v případě provozu teletníku Třísov a v případě provozu OMD Chlum se jedná o dvě nesrovnatelná pracoviště, tento závěr je podle žalovaného správný, jedná se o otázku znaleckou, nikoliv o otázku právní. Hodnocení tohoto znaleckého posudku ze strany žalobce považuje žalovaný za nepřipadné, a to i v kontextu vyjádření soudního znalce Buška, který uvedl ve svém znaleckém posudku ze dne 14.9.2014, že posudek vypracovaný doc. Ing. Maršálkem, CSc. je velmi precizní včetně jeho závěrů. Soud prvního stupně podle žalovaného v rozsudku logicky a pochopitelně popisuje svá hodnocení důkazů, které byly provedeny v této věci, vysvětlil důvody, z jakých důkazů zejména vycházel ve vazbě na své rozhodnutí. Jako zavádějící vyzní i vyjádření žalobce, že snad žádnému ze zaměstnanců žalovaného, vyjma žalobce, nebyla nikdy v minulosti mzda snížena, z výpovědi svědkyně [REDACTED], kterou učinila v předchozím soudním řízení, vyplývá, že v minulosti došlo ke snížení příjmů

v kravíně Chlum. Tato svědkyně ve své výpovědi provedla porovnání nárůstu či rozdílnosti mezd u zaměstnanců žalovaného s tím, že v teletniku Třísov došlo k tomuto nárůstu oproti ostatním zaměstnancům živočišné výroby o několik tisíc Kč. Jestliže žalovaný v minulosti provedl na pracovišti žalobce příslušné mzdové změny, pak tyto byly věcně odůvodněny oprávněným účelem a prostředky k dosažení těchto změn byly přiměřené a nezbytné. Za takové situace se ale nejedná o nerovné nebo diskriminační zacházení se zaměstnanci. Žalovaný navrhol, aby rozsudek soudu prvního stupně byl potvrzen.

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací shledal, že odvolání žalobce má náležitosti uvedené v ust. § 205 odst. 1 o.s.ř. Jako odvolací důvod je uveden odvolací důvod podle ust. § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř., tedy, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Po zjištění, že odvolání žalobce bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a je přípustné podle ust. § 201 o.s.ř. v návaznosti na ust. § 202 o.s.ř., přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle ust. § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době, vzhledem k tomu, že žalobce se po žalovaném domáhá doplatku mzdy za období červenec 2012 až prosinec 2012 projednat podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31.12.2012 (dále jen zákoník práce).

Podle ust. § 16 odst. 1 zákoníku práce zaměstnavatelé jsou povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky, odměňování za práci a o poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžité hodnoty, o odbornou přípravu a o příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání. Zákoník práce upravuje zásadu rovného zacházení jako povinnost zaměstnavatele určitým způsobem zacházet s vlastními zaměstnanci, a to v průběhu celého trvání jejich pracovněprávního vztahu. Zásada rovného zacházení zaručuje rovná práva zaměstnancům nacházejícím se ve stejném či srovnatelném postavení a vyplývá z ní též požadavek, aby vnitřní předpisy či praxe zaměstnavatele bezdůvodně nezvýhodňovaly ani neznevýhodňovaly zaměstnance před ostatními srovnatelnými zaměstnanci. Jak bylo shora uvedeno, jednou z oblastí, ve které jsou zaměstnavatelé povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, je odměňování za práci (poskytování mzdy, platu nebo odměny z dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti). Zaměstnanci přísluší za práci vykonanou v pracovním poměru pro zaměstnavatele, který není uveden v ust. § 109 odst. 3 zákoníku práce, za podmínek stanovených v zákoníku práce mzda, nestanoví-li zákoník práce nebo zvláštní právní předpis jinak. Mzda je peněžité plnění a plnění peněžité hodnoty (naturální mzda) poskytované zaměstnavatelem zaměstnanci za práci, není-li v tomto zákoně dále stanoveno jinak. Mzda se poskytuje podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti práce, podle obtížnosti pracovních podmínek, podle pracovní výkonnosti a dosahovaných pracovních výsledků (§ 109 odst. 4 zákoníku práce). Podle ust. § 110 odst. 1 zákoníku práce za stejnou práci nebo za práci stejné

hodnoty přísluší všem zaměstnancům u zaměstnavatele stejná mzda. Podle ust. § 110 odst. 2 zákoníku práce stejnou práci nebo práci stejné hodnoty se rozumí práce stejné nebo srovnatelné složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, která se koná ve stejných nebo srovnatelných pracovních podmínkách, při stejné nebo srovnatelné pracovní výkonnosti a výsledcích práce. Podle ust. § 110 odst. 3 zákoníku práce složitost, odpovědnost a namáhavost práce se posuzuje podle vzdělání a praktických znalostí a dovedností potřebných pro výkon této práce, podle složitosti předmětu práce a pracovní činnosti, podle organizační a řídicí náročnosti, podle míry odpovědnosti za škody, zdraví a bezpečnost, podle fyzické, smyslové a duševní zátěže a působení negativních vlivů práce (§ 110 odst. 3 zákoníku práce). Pracovní podmínky se posuzují podle obtížnosti pracovních režimů vyplývajících z rozvržení pracovní doby, například do směn, dnů pracovního klidu, na práci v noci nebo práci přesčas, podle škodlivosti nebo obtížnosti dané působením jiných negativních vlivů pracovního prostředí a podle rizikovosti pracovního prostředí (§ 110 odst. 4 zákoníku práce). Pracovní výkonnost se posuzuje podle intenzity a kvality prováděných prací, pracovních schopností a pracovní způsobilosti a výsledky práce se posuzují podle množství a kvality (§ 110 odst. 5 zákoníku práce). Z právní úpravy obsažené v ust. § 110 zákoníku práce vyplývá, že práci vykonávanou u zaměstnavatele různými zaměstnanci je možné považovat za stejnou práci nebo práci stejné hodnoty, za kterou jim přísluší stejná mzda, jestliže jde o práci shodnou nebo srovnatelnou z hlediska všech srovnávacích kritérií uvedených v ust. § 110 odst. 2 až 5 zákoníku práce. Není-li shoda (srovnatelnost) v některém z těchto komparačních kritérií, nejedná se o stejnou práci nebo práci stejné hodnoty ve smyslu ust. § 110 odst. 1 zákoníku práce (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.12.2016 sp. zn. 21 Cdo 436/2016). Odvolací soud po přezkoumání věci neshledal pochybení soudu prvního stupně při zjišťování skutkového stavu věci a při jejím právním posouzení. Neshledal, že by odvolací důvody uváděné žalobcem byly dány a neshledal ani existenci jiných odvolacích důvodů. Žalobce se po žalovaném domáhá doplacení mzdy za období červenec 2012 až prosinec 2012 s odůvodněním, že ze strany žalovaného došlo v tomto období k nerovnému zacházení se žalobcem oproti zaměstnancům žalovaného, kteří pracovali v OMD Chlum, pokud jde o stanovení úkolové mzdy. Soud prvního stupně tedy posuzoval, zda žalobce a zaměstnanci žalovaného v OMD Chlum vykonávají práci stejnou nebo stejné hodnoty ve smyslu ust. § 110 zákoníku práce. Závěr soudu prvního stupně o tom, že žalobce jako ošetřovatel v teletníku Třísov nevykonával práci ve stejných ani srovnatelných podmínkách jako ošetřovatel býků v OMD Chlum je správný, neboť pracovní prostředí ošetřovatele v OMD Chlum bylo rizikovější z hlediska hrozby úrazu při manipulaci s býky oproti témuž riziku při manipulaci s telaty na pracovišti žalobce. Soudu nelze vytýkat, že v tomto směru vycházel ze závěrů znaleckého posudku doc. Ing. Maršálka, CSc., posouzení pracovišť v teletníku Třísov a OMD Chlum bylo otázkou znaleckou, nikoliv právní. Práci ošetřovatele v teletníku Třísov vykonávanou žalobcem nelze považovat za stejnou práci nebo práci stejné hodnoty jako je práce ošetřovatele býků v OMD Chlum. I když jde o podobné provozy (ošetřování zvířat) v každém z nich jsou odlišné pracovní podmínky, které ovlivňují množství i náročnost vynaložené práce a i když na obou pracovištích je výsledkem pracovního procesu množství ošetřovaných zvířat a jejich hmotnostní přírůstek, není možné považovat tyto oba provozy za srovnatelné. V teletníku Třísov ošetřoval žalobce jinou kategorii skotu, než pracovníci

v OMD Chlum, nelze stanovit společnou rovnici zahrnující množství vynaložené práce a dosaženého přírůstku, které by bylo možné použít pro výpočet mzdy v obou provozech. Soud prvního stupně učinil správný závěr o tom, že práce vykonávané na těchto provozech nejsou pracemi stejné hodnoty či stejnými pracemi, práce ošetřovatele v OMD Chlum je rizikovější z hlediska hrozby úrazu při manipulaci s býky oproti témuž riziku při manipulaci s telaty na pracovišti žalobce v teletníku Třísov. Práci ošetřovatele v teletníku Třísov vykonávanou žalobcem proto nelze považovat za stejnou práci nebo práci stejné hodnoty jako je práce ošetřovatele býků v OMD Chlum ve smyslu ust. § 110 odst. 1 zákoníku práce, neboť tyto práce se neshodují ve všech kritériích stanovených v § 110 odst. 2 až 5 zákoníku práce. I když žalovaný pro účely stanovení úkolové mzdy za obě práce použil jako kritérium přírůstek hmotnosti skotu, nelze z toho dovozovat, že by jednalo o stejnou práci, neboť shodnost cíle práce ošetřovatele telat i práce ošetřovatele býků, kterým je dosažení přírůstku hmotnosti ošetřovaného skotu není totéž, co shodnost nebo stejná hodnota prací z hlediska srovnávacích kritérií uvedených v § 110 odst. 2 až 5 zákoníku práce. Nevykonával-li žalobce jako ošetřovatel v teletníku Třísov stejnou práci nebo práci stejné hodnoty jako ošetřovatel býků v OMD Chlum, nepříslušela mu stejná mzda jako ošetřovateli býků v OMD Chlum, a žalovaný se proto vůči němu nemohl dopustit porušení zásady rovného zacházení při odměňování tím, že s účinností od 1.2.2012 stanovil vnitřním mzdovým předpisem pro ošetřovatele v teletníku Třísov nižší úkolovou mzdu za přírůstek hmotnosti ošetřovaného skotu než pro ošetřovatele býků v OMD Chlum (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.12.2016 sp. zn. 21 Cdo 436/2016). Odvolací soud považuje rozsudek soudu prvního stupně za správný, a proto byl podle ust. § 219 o.s.ř. potvrzen.

Soud prvního stupně nepochybil, když neprovedl důkaz revizním znaleckým posudkem z oboru zemědělství, odvětví živočišná výroba, plánkem stájí v OMD Chlum a teletníku Třísov, mzdovými listy zaměstnanců žalovaného za rok 2013 a vnitřními předpisy odměňování žalovaného za rok 2016, neboť posouzení náročnosti práce v obou provozech i s ohledem na situaci ve stájích a jejich provoz bylo provedeno ve znaleckém posudku znalce doc. Ing. Maršálka, CSc. a nebylo nutné proto samostatně provádět důkaz nákresem obou pracovišť a s ohledem na závěry znaleckého posudku bylo i nadbytečné provádět důkaz revizním znaleckým posudkem. Za situace, kdy byl učiněn závěr o tom, že práce vykonávané na těchto pracovištích nelze považovat za práce srovnatelné či práce stejné hodnoty, bylo nadbytečné provádět i důkaz mzdovými listy.

Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. za situace, kdy žalobce nebyl v odvolacím řízení úspěšný a je proto povinen zaplatit žalovanému náklady odvolacího řízení, které se sestávají z nákladů za jeho právní zastoupení. Právní zástupce žalovaného vykonal v odvolacím řízení 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání), za tyto dva úkony mu náleží odměna ve výši 6 760 Kč (1 úkon po 3 380 Kč podle § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), dále 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy žalovanému náleží náklady za jeho právní zastoupení ve výši 7 360 Kč. V souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. a § 149 odst. 1 o.s.ř. je žalovaný povinen tyto

náklady zaplatit ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného JUDr. Milana Šišoláka, advokáta v Českých Budějovicích.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o.s.ř. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Českém Krumlově.

Nesplní-li žalovaný včas a řádně uloženou mu povinnost, lze navrhnout výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 28. února 2017

JUDr. Iveta J i ř í k o v á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Veselá